

Poezija Marije Pejin:



ZNATE ŠTA GOSPODINE

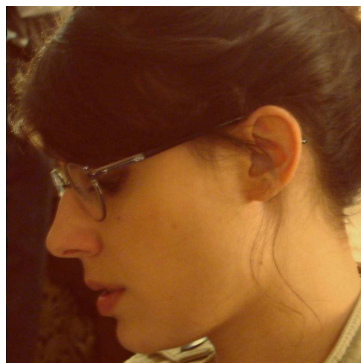
Direktore, ja kasnim jer
Ne podižem roletnu - da me
Ne laže dan.
Čim zaurla mi alarm -
Znam: Kad uđem u gradski
Ću na licima naći
Istetoviran mrak.
Zato razvlačim kafu, motam novu cigaru,
Čekam poslednji minut - da se
Srušim na kvaku.
Osećam imam glavu, al će
Nestati lekom
Usput lisnatim testom častim
Mesto za čir.

I razmišljam o njemu, kakvu
Poruku da sročim, jer sam
Sinoć u pijanstvu opet
Molila za pažnju.

Drsku - da ga ubedi da
Imam drugu stranu i
Da on mi nije ljubav nego
Jednostavno vazduh.
Inatom protiv stida -
Danas neću da se šminkam.
Izmicanje smisla smišlja
Naviku što kida.
A hajka sms – a, kuda prođe
Raste pesma
Koja buja baš po putu vremena
Do radnog mesta.

Eto zašto kasnim i što opet nisam došla.
Nije me sramota -

Svesno ostala bez posla.
Šaljite
Pedalu poštom ili
Preko telefona, pošto
Direktore, znate, ne bih
Čak u grad po otkaz.



U GEJRANDERSKOM FJORDU

Kažu da moja Marili ima cementa po srcu,
Čelika pod čelom I zastakljenu krv.
Da je bila sa druidom, sa ubicom I sa ženom.
I da širi neku bolest.

Video sam je u luci kako gleda ribolovce.
Bila je već ponoć I znao sam da misli
Da grad tada liči na užareni ugalj
Koji pluta po srebru.

Na svom jeziku mi je u trenu izatkala pesmu.
Rekla mi je ime I otkud joj mrka put.
Tražila je akevit. Dao sam joj pljosku.
I pristala je da joj budem muž.

Kažu da moja Marili ima cementa po srcu,
Čelika pod čelom I zastakljenu krv.
Da je bila sa druidom, sa ubicom I sa ženom.
I da širi neku bolest.

Jer je ona često trčala I vikala – “Dim!”
Mada ne zna da je Olesund goreo.
Na šume Kašmira je mirisala moja Marili.
Imala je bezdane oči.

Rodili smo mrtvo dete sa zelenim belegom.
Nisu pobegle ni suza ni reč.
Samo je disala duboko i posivela ko beton.
– Zurila u more.

Kažu da moja Marili ima cementa po srcu,
Čelika pod čelom I zastakljenu krv.
Da je bila sa druidom, sa ubicom I sa ženom.
I da širi neku bolest.